

předpisu § 1486, čís. 5, obč. zák. ve třech letech, což vyslovil nejvyšší soud již v důvodech rozhodnutí čís. 6983*) a 8896**) Sb. z. a n.

(Rozh. Nejv. soudu ze dne 28. listopadu 1929, Rv I 706/29.)

Mají zaměstnanci, na které se vztahují ustanovení § 12, č. 1—4 zák. č. 91/18 Sb. z. a n., nárok na odměnu za práci přes čas?

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práce přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto důvodů: Zákon o osmihodinové době pracovní č. 91/1918, jak zřejmo z jeho doslovu a důvodové zprávy tisk 254/1918, rozvrhuje osoby pracující v námezdním poměru ve tři skupiny: a) Skupinu práce ať již v dílnách, kancelářích nebo na jiných pracovních místech, která trvá takřka nepřetržitě po celý pracovní čas — § 1 zák.; b) skupinu těch pracujících, jichž práce je nepravidelná a kterou nelze dobře ohraničiti určitými hodinami, jako jsou práce v domácnosti a jiné vypočtené v § 12, č. 1 a 2 zák.; c) práce, jež netrávají déle než 6 dní, jako ošetření nemocných v domácnosti, práce polní, ke kterým jsou najímáni často jen příležitostně zaměstnavatelovi, a jiné menší výkony, které se vyskytují občasné a ne pravidelně. — Prvou skupinu chrání zákon tím, že obmezuje její práci zásadně na 8 hodin denně, práci přes tento čas prohlašuje za práci přesčasovou a nařizuje bezpodmínečně její zaplacení, a obmezuje práci noční, práci žen a osob mladistvých (§ 1—11 zák.). Skupině druhé poskytuje ochranu tím, že nevyměřuje pro ni pracovní čas jako pro skupinu prvou, nýbrž povinný pracovní odpočinek (§ 12, č. 1—4 zák.), skupinu třetí pak vůbec vylučuje ze své ochrany (§ 12, č. 5 zák.). Žalobce, který, jak nesporno, byl vrátným u žalované společnosti, náleží ke skupině druhé označené v § 12, č. 2 zák., a proto se na něho nevztahují předpisy pro skupinu prvou, zejména o obmezení práce na 8 hodin a práci přesčasné podle výměru tohoto pojmu v §§ 6 a 7 zákona, a je proto jeho nárok opřený právě o tento právní základ, kterého u něho není, bezdůvodným a právem proto zamítnut.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. prosince 1929, Rv III 999/29.)

Vztahuje se ustanovení § 12, č. 1 aneb č. 2, zák. č. 91/18 Sb. z. a n. na pokojskou v hotelu?

Trestním nálezem městské rady v B. ze dne 5. února 1924, čís. 167.350/25, uznán stěžovatel vinným přestupku § 1 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že ve své hostinské živnosti zaměstnával svůj personál déle než 8 hodin denně. Ač podle spisů personál stěžovatelův skládal se v tu dobu ze 7 osob a proto také řízení i trestní nález týkal se všech těchto zaměstnanců stěžovatelových, omezil se stěžovatel ve svém odvolání pouze na námitku, že u M. P., jež zaměstnána byla u něho jako pokojská v hotelu a ohledně níž přiznal, že ji zaměstnával déle než 8 hodin denně, doba pracovní a doba, po kterou tato zaměstnankyně musila býti k dispozici, odpovídá rozhodnutí zemské správy politické v B. ze 7. prosince 1920, č. 14.614/VI, t. j. rozhodnutí, kterýmžto tento úřad jiného majitele hotelu od téhož

*) Rozh. nejv. soudu ze dne 12. dubna 1927, Rv I 1643/26, úvěř. v »Soc. revui« 1928, str. 82.

**) Rozh. nejv. soudu ze dne 20. dubna 1929, Rv I 1176/28, shora otištěné.